

Arrest

nr. 218 903 van 26 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor verzoeker en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 14 februari 2010, in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D), aan in België om zijn moeder te vervoegen. Hij wordt op 17 mei 2010 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

Op 31 maart 2016 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, omwille van een poging tot diefstal.

Op 21 april 2016 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de onderzoeksrechter te Kortrijk. Op 15 juli 2016 wordt verzoeker bij vonnis te Kortrijk veroordeeld tot een werkstraf van 275 uur, een vervangende gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 100 euro. Verzoeker biedt zich op 31 mei 2017 aan bij de gevangenis te Ieper naar aanleiding van de omzetting van de werkstraf naar een gevangenisstraf. Op 14 juli 2017 wordt verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden, waarvan 8 maanden met uitstel.

Op 14 december 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 207 388 van 31 juli 2018 het beroep verwerpt.

Op 11 september 2018 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Op 12 september 2018 wordt verzoeker vrijgelaten.

Op 11 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een inreisverbod voor tien jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K.

voornaam : L.

geboortedatum : (...)1997

geboorteplaats : N'Zerekore

nationaliteit : Guinee

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/09/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door PZ Gavers op 10/09/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kreeg een kans om zijn verblijfsrecht te behouden. Op 02/06/2017 werd hem immers een waarschuwing betekend dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Betrokkene nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren. Hieruit kan de onwil om mee te werken met de autoriteiten worden afgeleid.

Betrokkene kwam zijn moeder K. M. (OV ...) achterna op 14/02/2010 met een visum gezinshereniging. In functie van zijn moeder die ondertussen beschikte over de Belgische nationaliteit verkreeg betrokkene door gezinshereniging ook een onbepaald recht op verblijf in de vorm van een F- kaart (eerste afgifte op 17/05/2010). Deze F- kaart werd gesupprimeerd op 15/12/2017.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde een einde aan het verblijf van betrokkene op 14/12/2017 (betekening op 19/12/2017) omdat betrokkenes gedrag een werkelijk, actueel en ernstige bedreiging vormt voor fundamentele belangen van de samenleving. Betrokkene diende een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing, maar de RVV verwierp het beroep op 31/07/2018. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een hele waslijst aan pv's die leidden tot twee veroordelingen.

Hij werd tweemaal definitief veroordeeld:

- door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 15/07/2016 veroordeeld tot een werkstraf die later werd omgezet in een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden (inbraak, met geweld, meer dan twee personen, vertoon van wapens, voertuig om te vluchten)
- door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 14/07/2017 tot 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg.

Hij maakt het voorwerp uit van volgende pv's:

- PV.KO.45.L1.02265715 bedreiging (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.20.L1.02468515 oplichting (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00212416 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00243616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.11.L6.00050316 afpersing (PZ GAVERS, 2016)
- PV. KO.11.L2.00379416 zware diefstal (PZ RHIO, 2016)
- PV.KO.43.L1.00705216 opzettelijk slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12;L1.00640416 gewone diefstal (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12.L2.00444916 gewone diefstal (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.43.L1.01632816 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.41.L1.01632716 weerspanningheid (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.01636916 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L2.01279616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.18.L6.00393117 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.KO.18.L1.00359617 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.IE.43.L1.00754617 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ ARRO Ieper, 2017)
- PV.GE.12.L1.03255217 winkeldiefstal (PZ GENT, 2017)
- PV. VU.18.L3.00340917 diefstal (PZ Westkust, 2017)
- PV.KO.43.00171717 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2017)

Uit het gewelddadige/bedrieglijke/recidiverende karakter van deze feiten leiden we af dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving. Het opleggen van een termijn voor vrijwillig vertrek is daarom uit den boze. Gezien het gevaar dat betrokkene vormt voor de samenleving en haar burgers, is het gepast om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Een vasthouding in afwachting van repatriëring is in dit geval een gepaste maatregel.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. M., meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader F. A. S. (°x1973) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee. Hij kan de opheffing of opschorting van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met I. R. uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht. Mevrouw I. kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via

de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen.

Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde reden een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is 8 jaar in België maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen. Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opving en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde dat betrokkene het niet zo nauw neemt met de Belgische wetten. In deze zin is betrokkene dus helemaal niet geïntegreerd in de Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw recht op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 10/09/2018 aan de politie van Pz Gavers dat hij niet terugkan naar Guinee omdat hij daar niemand meer kent en zijn hele familie in België woont. We toonden eerder al aan dat hij waarschijnlijk nog wel iemand kent in Guinee vermits hij daar zonder moeder van zijn 3de tot 10de levensjaar verbleef en pas op zijn 13de zijn moeder achterna reisde.

Hij vermeldt verder dat hij daar geen toekomst heeft. Hij geeft verder geen uitleg waarom dit zo zou zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 aan de politie van PZ Gavers dat hij een tekort aan suikers heeft en een tekort aan witte bloedcellen. Zijn medische toestand zal verder onderzocht en opgevolgd worden in het gesloten centrum van Merksplas. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

10 jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van TIEN jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het gewelddadige/bedrieglijke/recidiverende karakter van deze feiten leiden we af dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

Op 14 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 224 708.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 44bis, 44nonies, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids-, redelijkheids-, en vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel, wat betreft de verwijzing naar de Vreemdelingenwet

WAT BETREFT DE MOTIVERING VAN HET INREISVERBOD

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/11 § 1, tweede lid, Vreemdelingenwet voor het nemen van het inreisverbod.

Dit artikel bepaalt echter:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;"

De verwijzing is incorrect in de mate dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van tien jaar, dus niet maximum drie jaar. De motiveringsplicht is in dit opzicht geschonden.

De bestreden beslissing en de wetsbepaling verwijzen overigens naar de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Die bijlage 13septies, eveneens op 11.09.2018 beslist en betekend, bestaat echter niet meer in het rechtsverkeer: verzoeker is op 12.09.2018 op vrije voeten gesteld; naderhand is een nieuwe bijlage 13septies genomen en werd verzoeker opnieuw opgesloten.

Alleen al om die reden is de bestreden beslissing foutief gemotiveerd en dient deze vernietigd te worden.

Verwerende partij weigert verder blijkbaar te verwijzen naar het relevante artikel met betrekking tot een inreisverbod voor familieleden van Unieburgers en Belgen, nl. artikel 44nonies:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2", en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De motiveringsplicht en de plicht tot zorgvuldig handelen door de overheid zijn geschonden.

WAT BETREFT DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/11, §1,4° van de Wet 15/12/1980:

"Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van TIEN jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

(sic)

Verwerende partij verwijst naar een niet bestaand artikel van de wet. De motivering is foutief dus niet-bestaande.

In het vierde lid van artikel 74/11, § 1, staat nu wel: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker verwijst naar wat hieronder wordt uiteengezet betreffende het gevaar voor de orde en meent dat in de bestreden beslissing allerm minst is bewezen dat verzoeker ACTUEEL een ERNSTIG gevaar voor de openbare orde is.

Bovendien verwijst de motivatie naar het feit dat 'betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren'. Verzoeker wijst erop dat hij 8 jaar legaal in het land is verbleven, dat de Dienst Vreemdelingenzaken de F-kaart heeft afgenomen maar dat verzoeker in beroep is gegaan bij Uw Raad, dat weliswaar het beroep is afgewezen bij arrest van 31.07.2018 maar dat verzoeker sinds augustus 2017 geen enkele veroordeling of zelfs maar PV op zijn naam meer heeft staan. Dat de motivering dus allerm minst klopt met de feiten en dus niet afdoende is.

Verder is ook wat betreft de motivering van de duur van het inreisverbod een verkeerde verwijzing naar de Vreemdelingenwet op te merken; aangezien artikel 44nonies Vreemdelingenwet luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verwerende partij had naar dit artikel dienen te verwijzen daar verzoeker een familielid van een Belg is. De verwijzing naar artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet is ook om die reden onvoldoende.

Bovendien wordt er absoluut niet voldoende of voldoende specifiek gemotiveerd waarom een extreem zwaar inreisverbod van tien jaar aan een twintigjarige wordt betekend, terwijl familieleden van Belgen enkel wegens ernstige bedreigingen voor de openbare orde of de nationale veiligheid een inreisverbod van vijfjaar of meer kunnen krijgen.

Uit het woordgebruik in de wet: "de duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijven (...)" blijkt dat er zeer specifiek en concreet dient te worden gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een inreisverbod van het dubbele van de maximumtermijn van vijf jaar voor familieleden van Belgen en Unieburgers.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting hieronder en het feit dat zijn veroordelingen en PV's NIET langer actueel zijn. In de stukken wordt hiervan getuigd. De motivering van de duur van het inreisverbod is niet voldoende. Er wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod helemaal niet verwezen naar het feit dat verzoeker enkel Belgische familie heeft en naar de andere actualia in zijn dossier. De zeer korte motivering die wel wordt gegeven klopt feitelijk niet.

Conclusie: De bestreden beslissing verwijst foutief naar een (niet langer bestaande) verwijderingsbeslissing en naar algemene wetsgronden terwijl er specifiekere van toepassing zijn op verzoeker; bovendien wordt absoluut niet afdoende in concreto gemotiveerd waarom voor een zeer zware sanctie als tien jaar inreisverbod wordt gekozen.

Tweede onderdeel, wat betreft openbare orde,

Bestreden beslissing verwijst eigenlijk naar de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek bij het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.09.2018 om het inreisverbod te motiveren.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting van de feiten en werpt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding van 11.09.2018 de facto opgeheven is: verzoeker is immers op vrije voeten gesteld op 12.09.2018; op 14.09.2018 nam verwerende partij weliswaar een tweede bijlage septies met vasthouding, doch daar kan niet naar verwezen worden in huidige bestreden beslissing.

De motiveringsplicht is dus geschonden. Het enige motief, genomen van artikel 74/11 §1 eerste lid, 1°, is niet langer geldig. De Staatssecretaris had bij het toestaan van een termijn om het grondgebied te verlaten tevens het inreisverbod moeten intrekken. De bestreden beslissing getuigt van onzorgvuldig handelen van de overheid.

Verzoeker wenst niettemin kort aan te halen waarom de verwijzing naar zijn beweerde gevaar / bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid als motivering voor een inreisverbod van tien jaar, niet correct is.

In de bestreden beslissing wordt in het onderdeel over 'risico op onderduiken' door verwerende partij een poging gedaan de bedreiging/ het gevaar van de openbare orde door verzoeker te duiden.

Verwerende partij verwijst naar twee veroordelingen:

- 15.07.2016 diefstal met verzwarende omstandigheden, correctionele rechtbank Kortrijk: werkstraf, later gevangenisstraf 30 maanden

- 14.07.2017 slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg, correctionele rechtbank Kortrijk: 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel

Er wordt ook een lijst van PV's geciteerd, waarvan het merendeel uit 2016. De loutere opstelling van een proces-verbaal zegt niets over het gedrag van verzoeker. Een proces-verbaal is immers een transcriptie van de vaststellingen door een politieambtenaar. Er wordt -in tegenstelling tot wat verweerder stelt- nergens verwezen naar het concrete gedrag van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er blijkt ook uit de opsomming van de zogenaamde openbare orde-schendingen van verzoeker dat er actueel, sinds meer dan 1 jaar geen veroordelingen of PV's meer zijn opgemaakt jegens verzoeker. Verwerende partij had de PV's en veroordelingen moeten beoordelen in het licht van de zeer jonge leeftijd van verzoeker, en rekening houdende met het feit dat hij zich heeft voorgenomen én heeft getoond dat hij na het uitzitten van straf in gevangenschap niet meer in aanraking met het gerecht of politie zal komen. Daartoe heeft verzoeker zijn studies van sportbegeleider terug opgenomen: hij heeft sinds het verlaten van de gevangenschap -tot de opsluiting door verwerende partij- geen lesdag gemist; bovendien beheerst verzoeker zijn agressie via competitiesport bij (...) in Oudenaarde. Zie stukken.

De opgegeven motieven zijn bijgevolg niet afdoende.

Met de motivering gaat verweerder eraan voorbij dat hij dient aan te tonen waarom hij een ERNSTIGE bedreiging is voor de openbare orde en de nationale veiligheid teneinde een inreisverbod van TIEN jaar te kunnen opleggen. Een 'ernstige bedreiging of gevaar vormen voor de openbare orde' veronderstelt een veel zwaardere bewijslast en strengere motiveringsplicht dan 'geacht worden de openbare orde te kunnen schaden'. Verweerder voldoet niet aan deze motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen in welke mate verzoeker, die zijn straf heeft uitgezeten en op een nieuw elan verder leeft, een nieuw risico voor gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou uitmaken.

Dit maakt op zich reeds een schending uit van de formele motiveringsplicht.

In tweede instantie betwist verzoeker dat hij actueel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, laat staan een ernstige bedreiging.

De notie openbare orde dient immers in het licht van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie te worden beoordeeld:

Zie o.a. het recente arrest nr. 200 476 van 28 februari 2018 (eigen onderlijningen):

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13. In dit arrest beklemtoont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)." Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

De eerste bestreden beslissing en het administratief dossier bevatten geen informatie waaruit redelijkerwijze blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de gemachtigde toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14. § 3. 3° van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel

onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het verweerder om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop hij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Gezien voorgaande vaststellingen maakt verzoeker een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissing zijn immers niet afdoende draagkrachtig."

Er kan ook in het geval van verzoeker geen actueel noch ernstig gevaar voor de openbare orde worden vastgesteld. Het gedrag van verzoeker is integendeel significant verbeterd door het uitzitten van zijn straf.

Verzoeker verwijst ook naar de uitlatingen in de media van verwerende partij, bij monde van Staatssecretaris Francken, over illegalen die werden opgesloten in Merksplas, en vervolgens weer werd vrijgelaten:

"Ze zijn gestraft voor hun criminele feiten en hebben hun straf uitgezeten, al dan niet met voorwaardelijke invrijheidsstelling. Dat kan ik niet genoeg benadrukken. Ik ben geen rechter, justitie heeft hen berecht, dat is niet mijn zaak.'

Of die mensen effectief ooit in een gevangenis hebben gezeten, is evenmin mijn zaak, zegt de staatssecretaris. Dat is de bevoegdheid van het gevangeniswezen. "

www.standaard.be. Francken: we hebben 32 veroordeelden laten gaan" 17.09.2018, geconsulteerd via http://www.standaard.be/cnt/dmf20180917_03751139

In feite benadrukt de staatssecretaris hier dat door het uitzitten van zijn straf voor de veroordelingen, er niet automatisch een verband is met een gevaar voor de openbare orde is. Verzoeker wenst dit herhaald te zien. Zijn daden zijn door politieambtenaren vastgesteld via PV's en door de gerechtelijke macht beoordeeld; verzoeker heeft zijn straf uitgezeten. Verzoeker stelt geen gedrag meer waarmee hij geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Verzoeker vormt geen bedreiging voor de openbare orde, minstens zijn er geen actuele aanwijzingen om dat te kunnen besluiten. Het individueel onderzoek naar de persoonlijke gedragingen is niet gevoerd; de loutere vaststelling van twee veroordelingen (zonder rekening te houden met de straf) heeft ertoe geleid dat verzoeker automatisch als een gevaar voor de openbare orde wordt gezien.

Het moge duidelijk zijn dat er op geen enkel moment is aangetoond of kon aangetoond worden dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Hij is twee keer veroordeeld, zat zijn straf uit en sindsdien zijn er geen klachten ingediend of processen-verbaal opgesteld.

Bovendien creëert artikel 74/14 §3,1° en 3° een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid; er 'kan' afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, maar dit is geen verplichting. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

Derde onderdeel, wat betreft het risico op onderduiken,

Het inreisverbod verwijst ook naar het risico op onderduiken (3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden).

Verwerende partij meent dat verzoeker riskeert onder te duiken. Dat deze bewering een loutere bewering is, en totaal niet aan de praktijk getoetst, blijkt uit het feit dat verwerende partij in vijf dagen tot twee keer toe verzoeker op zijn thuisadres, bij zijn Belgische moeder van wie hij ten laste is, heeft aangetroffen en kunnen arresteren. Van onderduiken is geen sprake. De motivering faalt.

Onder 'risico op onderduiken' staat er verder, zonder verwijzing naar een rechtsgrond,

3°Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker 'niet heeft meegewerkt met de overheden'. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° Vreemdelingenwet bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting bij de definitie van 'risico op onderduiken' wordt hierover nog het volgende gesteld:

"De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval oer geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Pari. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Verzoeker gaat naar school, en is ten laste van zijn Belgische moeder. Zijn gezinsleden, zijn allen Belgen. Zij wonen allen op de (...) te Harelbeke. Verzoeker werd ook tot twee keer toe op dit adres aangetroffen door de politiediensten.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker is opgegroeid in België en heeft niks te zoeken in een andere staat. Zijn hele familie woont in België.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1, 11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden (wat dat ook mag inhouden), maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijf kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan had zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn moeder en zussen en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net in alle rust zijn schooljaar wil afwerken en aan het werk wil.

De motivering in de bestreden beslissing wat betreft het risico op onderduiken faalt.

Vierde onderdeel, wat betreft het recht op familielevens en privélevens van verzoeker en de proportionaliteitsafweging,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 44bis §4 Vreemdelingenwet:

"§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 44nonies Vreemdelingenwet:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2", en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privélevens, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familielevens kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk,

§ 67). Verzoeker heeft in het eerste onderdeel van dit middel het ontbreken van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde uiteengezet en wenst hier naar die uiteenzetting te verwijzen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In casu gaat het over een jongeman van 20 jaar, die sinds zijn 12 jaar legaal in België verblijft, van wie de hele familie in België woont en Belg is geworden, die hier nog school loopt en die zijn veroordelingen heeft uitgezeten en heeft aangetoond geen strafbare feiten meer te begaan sinds een jaar. Verzoeker wijst erop dat zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven zich sinds zijn tienerjaren volledig in België afspeelt. Verzoeker wijst erop dat zijn land van nationaliteit Guinee is, maar dat hij er enkel als kind heeft gewoond en er zonder netwerk of familie zou moeten zien te overleven.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden (SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012).

In zake de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Zoals de hierboven aangehaalde rechtspraak verduidelijkt is er een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De staat dient hierbij een adequate belangenafweging (fair balance toets) te doen.

Art. 74/13 Vw. stelt duidelijk en ondubbelzinnig dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hoewel verweerder stelt dat er aan de vereisten van art. 74/13 Vw. is voldaan, is dit louter een formele vermelding. Artikel 44nonies Vreemdelingenwet, van toepassing op verzoeker als familielid van een Belg, is zelfs niet vermeld!

Verwerende partij heeft immers niet effectief rekening gehouden met het gezins- en familieleven noch het privéleven van verzoeker, in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens omtrent art. 8 EVRM.

Verweerder is op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar zijn Belgische moeder, halfzussen, stiefvader en halfbroers; er wordt gesteld dat verzoeker verondersteld wordt als meerderjarige niet afhankelijk te zijn van zijn ouders - als het hoorrecht was gerespecteerd, dan had verzoeker kunnen opwerpen dat hij wél ten laste van zijn moeder is, daar hij nog school loopt (zesde middelbaar sportbegeleider).

Er is actueel ontegensprekelijk sprake van uitzonderlijke omstandigheden, waarin er over het samenblijven van het gezin moet worden gewaakt en waarin verzoeker ten laste is van zijn moeder. Verweerder betwist niet dat er sprake is van een gezinsleven maar voert geen daadwerkelijke fair balance toets uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen de staat en van het individu. Zo is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een twintigjarige is die zeven jaar van zijn leven in België doorbracht, die ten laste van zijn moeder is en in het zesde middelbaar sportbegeleider zit op het Centrum voor Werk en Leren (voetbalschool) te Oudenaarde.

De bestreden beslissing getuigt van een gebrek aan afdoende proportionaliteitsafweging tussen het privéleven en het gezins- en familieleven van verzoeker, zijn afhankelijkheid van zijn Belgische moeder en zijn duurzame lokale verankering en de ernstige bedreiging van de openbare orde, die minstens niet actueel, werkelijk of ernstig is.

Artikelen 44nonies en 74/13 Vreemdelingenwet en het artikel 8 EVRM zijn geschonden.”

3.2 De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Los van het feit dat de bestreden beslissing naar een verkeerd wetsartikel zou verwijzen, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet (nu verzoekers verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie werd beëindigd op 14 december 2017), kan in de bestreden beslissing een uitgebreide motivering worden gelezen waarom verzoeker een bedreiging voor de openbare orde is en waardoor er gekozen is voor een inreisverbod van meer dan vijf jaar. Er wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, 4° van de vreemdelingenwet: *“1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...) De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* Aldus is verzoekers kritiek niet dienstig. Dezelfde opmerking geldt met betrekking tot de duur van het inreisverbod.

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds zowel gemotiveerd waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het persoonlijk gedrag van verzoeker wordt weerhouden als waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor tien jaar als proportioneel kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verweerder aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden hij een inreisverbod voor een duur van tien jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd in zijn stelling als zou een loutere standaardmotivering voorliggen. Er wordt ingegaan op de gepleegde feiten, de ernst hiervan, de opgelegde strafmaat, verzoekers gezinsleven, zijn illegale verblijfssituatie en het gegeven dat geen medische problemen blijken die zich verzetten tegen de bestreden beslissing.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het inreisverbod verwijst naar een bevel dat is ingetrokken. Het inreisverbod verwijst naar de beslissing van 11 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 12 september 2018 werd verzoeker vrijgelaten doch het bevel om het grondgebied te verlaten werd niet ingetrokken of opgeheven. De latere beslissing van 14 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft evenmin tot gevolg dat de beslissing van 11 september 2018 voor wat het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ betreft is ingetrokken of opgeheven. De beslissing van 11 september 2018 is overigens niet aangevochten waardoor het thans definitief in het rechtsverkeer is.

Verzoeker betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom hij een dreiging is voor de openbare orde. De feiten zijn allerminst actueel en verzoeker vormt geen ernstig gevaar voor de openbare orde.

In casu leidt verweerder het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf voor diefstal met verzwarende omstandigheden en tot 12 maanden gevangenisstraf met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg. Daarnaast somt verweerder 19 PV's op die lastens de verzoeker werden opgesteld voor bedreiging, oplichting, acht keer voor opzettelijke slagen en

verwondingen, afpersing, zware diefstal, zes keer voor diefstal en weerspanningheid. Verweerder wijst op het gewelddadige, bedrieglijke en recidiverende karakter van deze feiten.

Verzoeker wijst op de 'nieuwe weg' die hij is ingeslagen sedert het uitzitten van zijn gevangenisstraf en er jegens hem sinds augustus 2017 geen PV's meer zijn opgesteld.

Waar verzoeker stelt sedert meer dan één jaar geen veroordelingen of PV's te hebben opgelopen gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat hij in die periode voor een deel van zijn vrijheid was beroofd en aldus in de onmogelijkheid was om strafbare feiten te plegen. Ook waar hij verklaart zich te hebben voorgenomen niet meer in aanraking te komen met het gerecht beperkt verzoeker zich tot een hypothetisch betoog. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 2 juni 2017 werd gewaarschuwd dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Hij nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren en maakte zich op 26 juni 2017 opnieuw schuldig aan een vechtpartij waarbij hij rake klappen en trappen uitdeelde en op 17 augustus 2017 zorgde hij voor overlast in het station te Kortrijk. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker aanvankelijk bij vonnis van 15 juli 2016 een in hooforde opgelegde werkstraf van 275 uur werd opgelegd, ingegeven door verzoekers nog jonge leeftijd, de ter zitting betoonde spijt en aan het slachtoffer geboden excuses en het gegeven dat verzoeker zich vrijwillig aanbood voor het volgen van een cursus agressiebeheersing. Vervolgens werd vastgesteld dat de betoonde spijt en geboden excuses volstrekt ongeloofwaardig waren en de cursus agressiebeheersing, voor zover deze daadwerkelijk is gevolgd, van geen enkel nut is gebleken. De vervangende gevangenisstraf van 30 maanden, net als de opgelegde gevangenisstraf van 12 maanden in het vonnis van 14 juli 2017, wijzen op het ernstig karakter van de gepleegde feiten.

Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat zijn verblijfsrecht op 14 december 2017 werd beëindigd omwille van zijn gewelddadig gedrag dat getuigt van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Deze beëindiging van verzoekers verblijfsrecht werd bij arrest nr. 207 388 van de Raad van 31 juli 2018 bevestigd en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een effectieve en concrete belangenafweging heeft doorgevoerd. Er werd gewezen op verzoekers gewelddadige en bedrieglijke verleden, de opgelopen veroordelingen en straffen evenals het recidiverend karakter van die feiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de *in casu* genomen maatregel, dit is de bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde.

Verzoeker betoogt dat het risico op onderduiken niet afdoende is gemotiveerd en totaal niet aan de praktijk getoetst, te meer nu verweerder hem tot twee keer toe in vijf dagen heeft aangetroffen op zijn thuisadres.

Het inreisverbod stelt dat met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2018 gepaard gaat met een inreisverbod omdat er voor het vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. De reden waarom het bevel gepaard ging met vasthouding met het oog op verwijdering was dat er een risico op onderduiken bestond, nu verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Dit criterium is uiteengezet in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet. Verder wordt het criterium concreet toegepast op het geval van verzoeker. Zo wordt er gemotiveerd dat verzoeker een kans kreeg om zijn verblijfsrecht te behouden. *“Op 02/06/2017 werd hem immers een waarschuwing betekend dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Betrokkene nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren. Hieruit kan de onwil om mee te werken met de autoriteiten worden afgeleid.”* Dat verzoekers F-kaart op 15 december 2017 werd gesupprimeerd en dat er een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf op 14 december 2017 omdat zijn gedrag een werkelijk, actueel en ernstige bedreiging vormt voor de fundamentele belangen van de samenleving. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing is door de Raad op 31 juli 2018 verworpen.

Waar verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van 20 april 2018 waarin wordt benadrukt dat bij de beoordeling van een risico op onderduiken rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat dergelijke omstandigheden verbonden zijn aan het gedrag van betrokkene. De bestreden beslissing voldoet hieraan aangezien uitgebreid wordt gemotiveerd omtrent zijn gedrag.

Verzoeker betoogt dat verweerder weliswaar op de hoogte is van zijn gezinsleven maar hij heeft geen adequate belangenafweging gemaakt. Zo veronderstelt verweerder dat hij als meerderjarige niet afhankelijk is van zijn moeder maar indien het hoorrecht was gerespecteerd dan had hij opgeworpen dat hij wel ten laste is daar hij nog school loopt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft erbij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling wordt uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familieleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker tweemaal definitief werd veroordeeld en voorwerp uitmaakte van negentien PV's. Verzoeker is het voorwerp van een beëindiging van verblijf op 14 december 2017 en het annulatieberoep bij de Raad is verworpen waardoor deze beslissing definitief in het rechtsverkeer is. Hij is tevens het voorwerp van een inreisverbod van 11 september 2018, voor tien jaar.

Verzoeker betwist de veroordelingen en PV's niet maar meent dat de strafrechtelijke feiten moeten worden afgewogen met zijn privé- en gezinsleven, zijn afhankelijkheid van zijn moeder en zijn duurzame lokale verankering.

Waar verzoeker stelt dat de feiten niet actueel zijn verwijst de Raad naar de bespreking hierboven en de vaststelling dat hij met zijn betoog eraan voorbij gaat dat hij in die periode voor een deel van zijn vrijheid was beroofd en aldus in de onmogelijkheid was om strafbare feiten te plegen. Ook waar hij verklaart zich te hebben voorgenomen niet meer in aanraking te komen met het gerecht beperkt verzoeker zich, zoals uit de bespreking hierboven blijkt, tot een hypothetisch betoog. De Raad wijst er verder op dat verweerder uitdrukkelijk verwijst naar de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 14 december 2017 omwille van zijn gewelddadig gedrag dat getuigt van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Deze beëindiging van verzoekers verblijfsrecht werd bij arrest nr. 207 388 van de Raad van 31 juli 2018 bevestigd en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd: *“Gelet op de bijzondere omstandigheden van de zaak, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoeker, inclusief de aanwezigheid van zijn moeder en halfzussen in België, niet opwegen tegen de “vrijwaring van de openbare orde” (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Samel/Denemarken, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De Staatssecretaris heeft op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van het verblijfsrecht een “noodzakelijke maatregel” vormt ter bescherming van de openbare orde.”*

Er werd daarnaast eveneens een belangenafweging gemaakt met betrekking tot verzoekers gezins- en familieleven in België en het algemeen belang. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. M., meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader F. A. S. (°x1973) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee. Hij kan de opheffing of opschorting van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met I. R. uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht. Mevrouw I. kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen.

Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde reden een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is 8 jaar in België maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen. Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opving en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde dat betrokkene het niet zo nauw neemt met de Belgische wetten. In deze zin is betrokkene dus helemaal niet geïntegreerd in de Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw recht op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 10/09/2018 aan de politie van Pz Gavers dat hij niet terugkan naar Guinee omdat hij daar niemand meer kent en zijn hele familie in België woont. We toonden eerder al aan dat hij waarschijnlijk nog wel iemand kent in Guinee vermits hij daar zonder moeder van zijn 3de tot 10de levensjaar verbleef en pas op zijn 13de zijn moeder achterna reisde.”

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezins- en familieleven, zijn afhankelijkheid van zijn moeder en zijn duurzame verankering. Overigens is artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing aangezien het voorwerp van het beroep een inreisverbod is en geen verwijderingsmaatregel.

De schending van de aangehaalde wetsbepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN